

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

TREI ÎNVĂȚĂTURI DE FOLOS DUHOVNICESC ȘI O VIAȚĂ CU HRISTOS, ÎN HRISTOS ȘI PENTRU HRISTOS

DUMINICA A 5-A DIN POST

(a Sf. Cuv. Maria Egipteanca)

SF. SFÎNȚIȚI MC. MARCU, EPISCOPUL
ARETUSELOR, ȘI CHIRIL DIACONUL;
SF. MC. IONĂ ȘI VARAHISIE;
SF. IER. DIADOH,
EPISCOPUL FOTICEEI

Dreptmăritori creștini,

Mântuitorul ne învață că pentru a avea înțâietate adevărată în creștinism trebuie împlinite trei condiții: mai întâi, trebuie să avem chemare de la Dumnezeu. „Șederea de-a dreapta și de-a stânga Mea - zice Mântuitorul - nu atârână de Mine s-o dau, ci ea este pentru aceia pentru care a fost pregătită.” (Marcu 10, 40). În al doilea rând, trebuie să fim gata de suferință, de jertfire „de a bea paharul pe care îl beau Eu și de a vă boteza cu botezul cu care mă botez Eu.” (Marcu 10, 38). Iar în al treilea rând, să devenim slujitori ai semenilor într-o cele bune, din iubire și întru smerenie, potrivit cuvintelor lui Iisus: „Cel care va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru, și cel care va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor.” (Marcu 10, 43). Acest fel de a înțelege înțâietatea este cu totul nou și chiar radical opus mentalității obișnuite a oamenilor. Omul obișnuit este deprins să vadă pe cei cu posturi înalte poruncind și slujindu-li-se, dar nu slujind pe alții. Aceștia nu înțeleg că aici nu-i vorba despre o slujire a altora din silă și pe nedrept, de o robie forțată, ci de o slujire de bunăvoie, cu toată inima, din dragoste.

Iubirea de sine este o virtute creștină, dar numai când este subordonată iubirii față de Dumnezeu. Omul egoist nu numai că nu slujește altora, dar el silește și pe alții să-i slujească. Mântuitorul depășește mentalitatea lumii păgâne, care vede în autoritate o tiranie și în putere numai

„Acum este momentul în care știm multe rugăciuni, dar ne rugăm puțin. Mâncăm mâncare de post, dar nu postim. Acumulăm informații despre viața duhovnicească, dar nu avem experiență în ea. Ne mărturisim păcatele, dar nu ne pocăim. Mergem la biserică și stăm la slujbe, dar sufletul nu se smerește în fața Creatorului. Toate acestea se datorează faptului că inima este închisă. Trebuie să se deschidă pentru a-L lăsa pe Hristos să intre.”

Sf. Cuv. Paisie Aghioritul

orgoliu și mijloc de aservire a altora. În creștinism autoritatea devine ceea ce trebuie să fie, și anume revine iar stăpânirea devotare spre binele obștesc. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: „Nimeni al său să nu caute, ci fiecare al altuia.” și „Fiecare dintre voi să nu se uite la foloasele lui, ci la foloasele altuia.” (I Corinteni 10, 24), pentru că „dragostea nu caută ale sale” (I Corinteni 13, 5). Slujim aproapei pentru că-l prețuim ca pe un fiu adoptiv al lui Dumnezeu și-l iubim ca pe un frate; căci cel mai oropsit dintre oameni este, totuși, „un frate mai mic al lui Hristos”; slujindu-l, slujim, deci, lui Hristos. De aceea, ni se cere ca „orice faceți, din suflet să faceți ca Domnului.” (Coloseni 3, 23). Slujirea comunității în duh creștin este cea mai însemnată funcțiune și cea mai înaltă vrednicie. Ministru înseamnă slujitor.

Din cuvântul Evangheliei de astăzi învățăm să nu săvârșim și să nu urmărim demnități și onoruri care să ne satisfacă numai ambiția noastră deșartă, ci pe acelea

în care să fim în stare de a sluji cu cât mai mult folos pentru alții. Tot astăzi, în Duminica a 5-a din Postul Mare, numită și Duminica Sfintei Cuvioase Maicii noastre Maria Egipteanca, facem pomenirea ei, pentru că este un model de pocăință pentru toți oamenii, arătându-se, prin aceasta, că atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește cu adevărat, încât îl poate face părtaș al slavei Împărăției cerurilor pe care o pregustă Sfinții încă din lumea aceasta.

Ca și Duminica Sfântului Ioan Scărarul, Duminica Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre Sâmbăta lui Lazăr, Duminica Floriilor și săptămâna Sfințelor Pătimiri ale Domnului, pentru a intra apoi în lumina Sfințelor Paști.

„Pildă de pocăință te avem pe tine Preacuvioasă Maria Egipteanca, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului.” (din slujba Sfintei Maria Egipteanca). Amin! ✦

Pr. Ioan Emil Gheorghe

A FOST ÎNMORMÂNTAT PATRIARHUL ILIA AL II-LEA AL GEORGIEI

Preafericitul Părinte Ilia al II-lea, Patriarhul Georgiei, a trecut la Domnul marți, 17 martie 2026, la vârsta de 93 de ani, iar Duminică, 22 martie 2026, începând cu ora 10:30 (ora României), au avut loc funeraliile, în prezența a zeci de mii de persoane, care au fost prezentate la televiziunea națională într-o transmisie live de peste 9 ore.

In ziua de 17 martie 2026 patriarhul a fost chemat la cele veșnice și chiar în aceea noapte sute de georgieni au venit la spital, plângând și rugându-se pentru patriarhul lor. Guvernul Georgiei a anunțat imediat doliu național în cinstea înțâistătorului care a restaurat prestigiul Bisericii naționale georgiene.

Preafericitul Părinte Ilia al II-lea și-a început slujirea ca patriarh în 1977, cu aproximativ șase luni mai târziu decât vrednicul de pomenire Patriarh Iustin Moiescu al României, la a cărui întronizare a fost ca mitropolit.

Odată cu el se sfârșește o epocă absolut deosebită din viața Bisericii Georgiei, pentru că acesta a fost un părinte duhovnicesc și un reper pentru poporul georgian, lăsând o amprentă de neșters asupra parcursului Ortodoxiei. Nu în ultimul rând, însăși istoria georgiană este marcată de personalitatea și implicarea sa în momente tensionate din viața poporului gruzin.

Născut în data de 4 ianuarie 1933, în Osetia de Nord, în Uniunea Sovietică, a absolvit Academia Teologică din Moscova în 1960, apoi s-a întors în Georgia, unde a slujit în Catedrala din Batumi; în 1963 a fost hirotonit episcop de Batumi și Șemokmedi și numit Episcop vicar patriarhal. A fost primul rector al Seminarului Teologic din Mtskheta, unica instituție de învățământ teologic din Georgia a vremii.

În 1967 a devenit episcop de Tkhumi și Abhazia, iar în 1969 a fost ridicat la rangul de mitropolit.

În 25 decembrie 1977, după mutarea la Domnul a Patriarhului David al V-lea al Georgiei, a fost ales Catolicos-Patriarh al întregii Georgii. A restaurat prestigiul Bisericii Georgiei, până la sfârșitul anilor 1980 numărul clericilor, al mănăstirilor și al bisericilor a crescut semnificativ.

Preafericirea Sa a coordonat publicarea unei traduceri moderne în limba georgiană a Sfintei Scripturi, în perioada reformelor din Uniunea Sovietică și a avut un rol activ în viața socială și politică a Georgiei, mai ales în perioadele de criză.

Sub conducerea sa, Biserica și-a extins prezența și s-a reconectat cu credincioșii din întreaga țară. De asemenea, a fost construită Catedrala Sfânta Treime din Tbilisi, capitala Georgiei, între anii 1995-2004. Este a treia cea mai înaltă catedrală ortodoxă din lume și una dintre cele mai mari clădiri religioase din lume ca suprafață totală.

Pentru a încuraja credincioșii să dea naștere copiilor lor, Patriarhul Ilia a botezat personal fiecare copil născut după primii doi în familiile georgiene. În acest scop, familiile erau invitate la Catedrala din Tbilisi pentru slujba baptismală. În iulie 2025 a fost a 71-a astfel de ceremonie baptismală, când avea deja 50.000 de fini.

De unde s-a pornit? În 2007, rata fertilității totale în Georgia, unde 90% din populație este ortodoxă, era de 1,76 copii per femeie. În numai doi ani (2008-2009), rata fertilității totale în Georgia a depășit-o ușor pe cea de înlocuire a populației (2,1) și a ajuns la 2,3 copii per femeie.

De altfel, în zilele de doliu a avut loc o procesiune a finilor săi și a familiilor lor.

Moștenirea lăsată poporului georgian

este una consistentă și cuprinde, pe lângă activitatea sa pastorală, misionară și duhovnicească, compoziții de muzică bisericească, dar și pictarea unor icoane.

În anul 2002 a semnat un acord istoric cu președintele Georgiei, Eduard Șevardnadze, prin care Bisericii i-a fost acordat un statut juridic special și i-a fost recunoscut rolul semnificativ în viața națională.

Slujba înmormântării a fost oficiată de către Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic, alături de Mitropolitul Shio de Senaki și Chkhorotsku (Mujiri), locum tenens al tronului patriarhal în Biserica Georgiană și de membrii Sfântului Sinod.

Patriarhia Română a fost reprezentată de o delegație formată din Mitropolitul Ioan al Banatului, Episcopul vicar patriarhal Varlaam Ploieșteanul și Arhid. Nicolae Iftimiu, consilier patriarhal.

La eveniment au participat cei mai înalți reprezentanți ai statului georgian: președintele Mikheil Kavelasvili, primul-ministrul Irakli Kobakhidze și președintele Parlamentului de la Tbilisi, Shalva Papuashvili.

După slujbă a urmat o procesiune cu zeci de mii de oameni către Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” – Sioni, unde Patriarhul Ilia al II-lea a fost înhumat, alături de alți patriarhi.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Georgiene ar putea analiza în viitorul apropiat problema canonizării Înțâistătorului trecut la cele veșnice, prin rugăciunile cărui s-au înregistrat deja cazuri de vindecări miraculoase. „Pe lângă faptul că unul dintre semnele sfințeniei este venerarea sa, pe care o vedem în aceste zile, există deja cazuri de vindecări și minuni” a declarat mitropolitul Nikoloz de Akhalkalaki și Kumurdo, membru al Sinodului. ❀

MONAHUL NICOLAE DE LA ROHIA, ÎN TRE CURAJUL MĂRTURISIRII ȘI FERICIREA CRUCII

Se împlinesc mâine, 30 martie 2026, 37 de ani de când părintele Nicolae Steinhardt se stingea într-un spital din Baia Mare, vegheat din umbră de Securitate, așa cum fusese din 1959 până 1989: timp de 30 de ani, 200 de ofițeri de Securitate l-au urmărit pe părintele Nicolae și 70 de oameni au dat informații despre dânsul.

Odată cu plecarea lui în veșnicie, în urma unui infarct, nu s-a stins cu el și faima sa. Dimpotrivă! După decembrie 1989 începe să fie redescoperit și să-și recapete locul pe care îl merită în istoria, cultura și ortodoxia neamului nostru. De altfel, Părintele Nicolae Steinhardt a fost desemnat post-mortem membru al Academiei Române, în iunie 2017.

Un fericit mărturisitor creștin

A tradus și a scris mult, dar opera sa de căpătâi este „Jurnalul fericirii”, la care se adaugă volumul „Dăruind vei dobândi”, alcătuit după 1990 din cuvântările și predicile pe care le-a ținut între anii 1980 și 1989 la amvonul Mănăstirii Rohia. Prima carte este scrisă și rescrisă pentru a mărturisi bucuria de a fi creștin. Nu ascunde însă nici calvarul de care are parte în închisorile de la Jilava, Gherla, Aiud, prin care trece în perioada 1960-1964. Așadar o dublă mărturisire, de creștin și de deținut, un atac împotriva autorităților comuniste. Acestea îi vor confisca de două ori manuscrisul „Jurnalul fericirii”, dar el va rescrie cartea, adăugându-i și mai multe pagini. În final, cartea va ajunge la Radio Europa Liberă, unde Monica Lovinescu o va prezenta în serial.

Azi, când vremurile sunt din nou tulburi, căci războaie și crize politico-economice ne dau târcoale, lectura cărților sale ne dă putere și lumină, ne întărește în credință și ne îndeamnă să îndrăznim să pășim încrezători, alături de Hristos, spre viitor, indiferent cât de greu ar fi acesta.

Educație și formare religioasă

Făcea parte din elita intelectuală a României. Nicu-Aurelian s-a născut la 29 iulie 1912 în familia inginerului și arhitectului evreu Oscar Steinhardt și a avut parte de o educație înaltă. A urmat liceul la „Spiru Haret”, unde cunoaște mulți tineri valoroși precum Constantin Noica, Mircea Eliade, Alexandru Paleologu, Dinu Pillat și alții. După cum mărturisește, participă la cursurile orei de religie: „Din copilărie m-au atras clopotele și obiceiurile creștinești. Părinții mei erau în bune relații cu preotul Mărculescu de la Biserica locală, Capra,

Printre paradoxurile creștinismului e și acesta, întru totul năucitor și derutant: trebuie să acceptăm suferința, s-o integrăm ca pe o dată a vieții. Și mai trebuie să cunoaștem că nu ne putem socoti cu adevărat creștini dacă nu suntem fericiți. Mai mult decât atât, că este de datoria creștinului să fie fericit, să știe că isihia e starea cea mai înaltă.

Monah Nicolae Steinhardt

unde am mers și eu. Clasele primare le-am urmat parte acasă, parte la Școala Clemența (în răstimp ne mutaserăm în centrul orașului). La Liceul Spiru Haret am fost singurul dintre patru elevi israeliți care nu am venit cu certificat de la rabin, ci am învățat religia creștină, avându-l drept dascăl pe preotul Gheorghe Georgescu, de la biserica Sfântul Silvestru, om de ispravă, care mă simpatiza și-mi da note mari.”

A urmat apoi cursurile Facultății de Drept și Litere. În 1936 își va lua doctoratul în drept, continuând studiile la Paris și Londra. Se dedică în același timp scrisului. Revenit în țară, va lucra ca redactor la Revista Fundațiilor Regale.

Un nou capitol: de la Vechiul la Noul Testament

Sfârșitul anului 1959 va aduce schimbarea majoră din viața lui: refuzând să fie martor în procesul lotului „intelectualilor mistico-legionari”, mulți dintre ei prietenii lui, este arestat și condamnat în același proces. Ajuns la Jilava, împlinește ceea ce își dorise de mult: este botezat creștin ortodox de părintele Mina Dobzeu la numai o săptămână după ce intră în închisoare, pe 15 martie 1960. Cuprins de o stare inefabilă, care nu-l părăsește zile întregi, scrie: „Cine a fost creștinat de mic copil nu are de unde să știe și nu poate bănuși ce-nseamnă botezul. Asupra mea se zoresc clipă de clipă tot mai dese asalturi ale fericirii. S-ar zice că de fiecare dată asediatorii urcă mai sus și lovesc mai cu poftă, cu precizie. Va să zică este adevărat: este adevărat că

botezul este o sfântă taină, că există sfintele taine. Altminteri fericirea aceasta care mă împresoară, mă cuprinde, mă îmbracă, mă învinge n-ar putea fi atât de neînchipuit de minunată și deplină. Liniște. Și o absolută nepăsare. Față de toate. Și o dulceață. În gură, în vine, în mușchi. Totodată o resemnare, senzația că aș putea face orice, imboldul de a ierta pe oricine, un zâmbet îngăduitor care se împrăstie pretutindeni, nu localizat pe buze. Și un fel de strat de aer blând în jur, o atmosferă asemănătoare cu aceea din unele cărți ale copilăriei. Un simțământ de siguranță absolută. O contopire mescalinică în toate și o desăvârșită îndepărtare în senin. O mână care mi se întinde și o convență cu înțelepciuni ghicite.”

Revine în viața civilă în 1964, odată cu amnistierea deținuților politici. La insistențele prietenilor săi, Constantin Noica și Alexandru Paleologu, reîntră în viața literară prin traduceri, medalioane, eseuri, cronici publicate.

A doua mare fericire: tunderea în monahism

După moartea tatălui său în 1967, își va căuta o mănăstire unde să se retragă. O va găsi prin anul 1973 tot prin prietenul său Constantin Noica – Mănăstirea Rohia. Aici se va închinovia în anul 1978. Doi ani mai târziu va fi tuns în monahism de starețul Serafim Man. Va scrie pe 18 august 1980 părintelui său duhovnic Benedict Ghiuș următoarele: „În sfârșit, s-a făcut, cu ajutorul lui Dumnezeu. Sâmbătă seara,

Rugăciune pentru pace

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce ești Izvorul vieții și al păcii în cer și pe pământ, revarsă harul păcii Tale în lumea tulburată de război și de ură. Stinge neînțelegerile și învrăjbirea dintre oameni și revarsă în inimile tuturor smerenia, pacea și bunătatea. Liniștește pe cei războinici și dăruiește-le înțelepciune. Dăruiește ajutor celor suferinzi, ocrotire celor refugiați sau pribegi și mângâiere celor înstrăinați și întristați, iar nouă tuturor dăruiește-ne voința și puterea de a ajuta cu toată inima pe semenii noștri care suferă din pricina războiului. Cel ce ai spus: *Feriți-vă de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!*, învață-ne să căutăm dobândirea păcii inimii și a păcii între oameni și între popoare, deoarece în inima în care se află pacea, nu mai este vrajbă, iubire de stăpânire sau frică, ci mângâierea Duhului Sfânt, iubire de Dumnezeu și de semenii. Pentru aceasta, cu smerenie ne rugăm Ție, Hristoase Dumnezeule, pentru pacea dintre oameni în fiecare țară, pentru pacea dintre popoare și pentru buna așezare a întregii lumi, ca să viețuim în bună înțelegere și să putem lucra fără împiedicare faptele plăcute Ție, slăvind iubirea de oameni a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin! ❀

16 august, în paraclisul mănăstirii, am fost primit în călugărie. Au slujit toți cei patru preoți; naș mi-a fost Părintele Stareț Arhimandrit Serafim Man. Deși grav bolnav - venit aici de la un spital din Cluj, unde este internat -, a ținut să slujească și să mă călugărească. Totul a decurs bine, frumos și liniștit. Mă simt tare fericit. Mi s-a aprobat - așa cum vă spusese - statutul de monah fără reședință obligatorie permanentă în mănăstire. De aceea s-a și dat ceremoniei un caracter mai intim, n-au asistat decât toți viețuitorii mănăstirii și câțiva vizitatori ocazionali. Sper să pot fi în septembrie la București, unde mai am de rezolvat unele chestiuni. Îmi voi face o plăcută datorie din a veni cât de curând la Cernica, a vă relata totul în amănunt, a vă cere binecuvântarea, sfaturi și îndrumări. **Sunt tare fericit, Părinte!**" (subliniat în original)

Degeaba suferi, dacă ești în afara Bisericii

Episcopul Iustianian Chira apreciază erudiția părintelui Nicolae de la Rohia, dar și talentul său de scriitor, și-i îngăduie să scrie orice dorește acesta. Ascultarea părintelui va fi aceea de a organiza biblioteca mănăstirii, care avea peste 23.000 de volume. De asemenea, va ține predici, în care bogata sa cultură va fi folosită pentru a tâlcui învățăturile evanghelice.

Cum spuneam, lucrarea sa literară de căpătâi, tradusă azi în numeroase limbi, este „Jurnalul fericirii”. Al fericirii că și-a găsit rostul vieții sale într-un loc unde a suferit de fapt cel mai mult: în închisoare. Pentru că acolo a fost botezat, acolo L-a aflat deplin pe Dumnezeu, acolo a transformat suferința în iubire. „Dacă ai

crede că-i de ajuns să cunoști suferința pentru a fi mântuit, te-ai înșela cu desăvârșire. Degeaba suferi, dacă ești în afara Bisericii nu ți-e de nici un folos. Câți eretici n-au riscat moartea? Câți nu au dorit-o și care acum ard în foc? Diavolul are și el martirii lui.”

Un pas spre canonizarea Monahului de la Rohia

A fost o personalitate unică a monahismului românesc, în primul rând pentru că s-a convertit de la religia mozaică la creștinism, apoi pentru că avea o cultură deosebită, o inteligență scilpitoare și un talent literar deosebit, care l-au ajutat să perceapă în mod special identitatea sa ortodoxă.

A trăit și murit fericit pentru că L-a aflat pe Hristos: „Voi care v-ați născut creștini nu știți să prețuiți creștinismul așa cum trebuie, dar pentru mine, care L-am cunoscut pe Hristos mult mai târziu, fiecare zi este ca și o zi de Crăciun.”

În data de 10 februarie 2026, în ședința de lucru a Sinodului Mitropoliei Clujului, Maramureșului și Sătmăruului s-a discutat readucerea în discuție și analizarea propunerii de canonizare a părintelui Nicolae Steinhardt, cunoscut ca „Monahul Nicolae de la Rohia”. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 MARTIE - 5 APRILIE 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 01.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
Vineri 03.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujbă de priveghere de toată noaptea, dezlegarea sărindarelor
Sâmbătă 04.04	08 ⁰⁰ -09 ³⁰	Parastas pentru cei adormiți.
Duminică 05.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) Utrenia, Sfânta Liturghie